

Osamela mladika.

Počasi vstaja tema iznad Rame . . .
 Pri mestnih vratih čaka sveti Peter,
 na kameniti klopi čaka jutra.
 Navdušene mu prsi polni radost.
 V veselju takem je na gori Tabor
 šotore hotel tri postaviti . . .
 Na strehi prve hiše pa petelin
 zapoje zori svoj pozdrav navadni;
 naslika živo v Petrovem spominu
 njegovo davno, najtemnejšo noč. — — —

* * *

Tam na dvorišču, sredi črne trume,
 pri ognju roke si je grel premrle;
 prevročna duša se mu je hladila,
 prezebali so prejšnji lepi sklepi . . .
 A iz dvorane sodne krik na krik
 po dvoru se je širil: „Kriv je smrti!“ —
 Kot blisk je šinil Petru strah po licih,
 kot rezek dih prevel mu je vso dušo,
 oklenil lepe sklepe — v led . . .

Raz smehljajoča ustna vratarice
 trditev trpka vanj je viknila:
 „A! Tudi ti si hodil z Nazarencem!“
 „Verjemi, žena! Jaz ga ne poznam!“
 Na strehi pa je dvignil izmed perja
 petelin glavo. Vztrepetal s perutmi
 in, kakor da mu ni nikamor sila,
 počasi kljun odpiral in zapel . . .

Apostol se je skrtil za širen steber. —
 „Res! Tudi ti si eden izmed onih!“
 nov, škodoželjen je zapretel glas.
 „Prisezam ti pri templu, da jaz nisem!“
 Petelin je med perje vtaknil kljun . . .

Pretesna čustva so nesrečneža
 pregnala izza stebra do izhoda;
 a množica mu je zastrla pot:
 „Da! Ti si ž njim bil! Saj si Galilejec!“
 „Prokleti jezik vseh nevednežev!
 Prisezam vam pri vseh prerokih naših:
 Ne! Jaz človeka tega ne poznam.“
 Petelin drugič zganil je s perutmi,
 pogledal doli na dvorišče šumno,
 moči nabiral v vedno širšem vratu,
 moči nabiral — pomenljivo pel . . .

Oj, ta poredni petelinov klic!
 Besede ostre . . . rezki kriki . . . vse,
 vse bi mu v duši s časom onemelo.
 A kje potihne, kdaj potihne v prsih
 ta nagajivi petelinov klic!?! . . .

In iz dvorane med vsestranskim krikom
 Najvišji in Najnižji gre uklenjen

tam mimo ognja . . . mimo stebrov . . . mimo
 Petra . . .

„Neznanec“ znanca milostno pogleda . . .
 Kot solnčni žarek po premrli roži,
 po Petrovi je duši ta pogled
 z gorkoto in svetlobo in milobo
 oledenele lepe tajal sklepe,
 odrevenele blage božal misli . . .
 In prva kaplja je pritekla z leda,
 rosila prva solza iz oči.
 Za njo jih je priteklo sto in sto. — — —

Objokanec je bežal . . . bežal . . . bežal
 tje na grobove dedov in prerokov.
 Na oljikove liste — žive strune
 blažilno mu je mrak zasviral pesem:
 „Neznani potnik! Mir s teboj Gospodov!“
 „Kako?! Jaz nisem hotel z Gospodom biti,
 pa naj bi mir Gospodov bil z menoj?“
 Naprej . . . naprej do drage Oljske gore!
 V presilnem begu je zadel ob skalo . . .
 Moj Bog! . . . Kako mi je naročal takrat
 v preroškem duhu: „Simon, ti si skala!“
 Res! V hladnosti sem ves podoben skali,
 a v trdnosti še kamenček me zmaga.
 „ . . . in na to skalo . . . “ O, nikar, nikar! —

Čez goro veter je zapihal vlažen,
 kot da bi nosil v sebi tiste solze,
 nedavno v smrtnem strahu porošene . . .
 Dreves vršički so se zibali,
 ob veji se je veja krivila.
 In Petru se je zdelo — les šepeče
 v vprašanjih samih in očitanjih:

Ti sam, ti sam si se zatekel k nam?!
 Kje Njega si, kje Njega si zapustil?
 Še včeraj si mu ves goreč obetal
 ljubezen, srčnost, vero in zvestobo . . .
 O, kolikrat je v sencih teh dreves
 govoril tebi milo in proseče
 o vdanih ovcah, o pastirju dobrem,
 o vinski trti, o mladikah njenih . . .!
 Ti Peter, ti mladika osamela,
 povej nam: kje je vinska trta tvoja?

Odgovora ni mogel najti takrat.
 A danes Peter lahko odgovarja:
 V višini cvete vinska trta moja;
 oživljajoča rosa jutranja
 rosi krog mene kakor nje sladkost . . .
 Le poj, petelin! Vzdrami brate svoje!
 Zapijte vsi, po strehah vseh zapijte:
 ne dvakrat! . . . večkrat!

Jaz bom več kot trikrat
 razkril meščanom: kak mi On je znan. —
 Le naznanite mestu zlati dan . . .

Silvin Sardenko.